

Inhoud Hierdie preek wys dat verbondsouers se kinders het burgerskap van die koninkryk van Jesus Christus. Christus regeer as Here deur die Abrahamsbelofte vir ons en ons kinders waar te maak in ons lewe. Só is kinders burgers van Christus se koninkryk. In die koninkryk van geestelikes vervul hulle geen van God se beloftes vir kinders nie en kan kinders nie burgerskap kry van hulle magsinstellings nie en probeer hulle kinders vreemdelinge en bywoners van god se beloftes maak.

Skriflesing Mat. 22: 41 – 23: 10; Hand. 2: 32 – 39; Efesiërs 2: 11 – 13, 19.

Teks Hand. 2: 39: “ Want die belofte is bedoel vir julle, en ook julle kinders, en almal daar ver, almal wat die Here ons God na Hom sal roep.”

Tema Ons kinders is burgers van Christus se koninkryk.

1. Koningskap en burgerskap! Hierdie twee sake is altyd op mekaar aangewese. ‘n Koning is die regeerder van ‘n staat en die burgers die lede van die staat. Koningskap is die regering van ‘n koninkryk en burgers is die volk van die koninkryk.

In die koningskap, die heerskappy van Christus oor sy volk, sy kerk, is kinders burgers van sy koninkryk. Dit is die betekenis van Petrus se aankondiging in sy preek op Pinksterdag: die belofte van God wat Hy waar en geldig maak, maak Hy waar en geldig vir ouers en hul kinders. Kinders is ook deel van die heerskappy van Jesus Christus.

Die botsing tussen Jesus Christus en die Fariseërs in Matteus 22 gaan oor twee stoele! Die een stoel noem Jesus die “ stoel van Moses” en die tweede stoel is die plek waar Jesus aan die regterhand van God die Vader sit. Nie een van hierdie twee soorte stoele is regte stoele nie.

Dit is soos die “ stoel” waar pa in die sitkamer of kombuis op sit. Dit is presies dieselfde soorte stoel as al die ander stoele, maar een is “ pa se stoel.” Pa se stoel beteken die gesagsposisie wat net hy in die huis het. Dit is soos die president se stoel in die parlement en ‘n regter se stoel in die hof. Dit is sy gesagsposisie om te kan regeer en te kan besluit. Net soos pa agter die stuurwiel sit in ‘n motor. Dit is sy stoel want hy bestuur. Hy het die gesag om te bestuur.

Die twee stoele in Matteus 22 is twee soorte gesagsposisies. Die een posisie “ aan die regterhand van God” is God self wat heers en regeer. Die ander stoel noem Jesus die stoel van Moses om te wys die Fariseërs soos alle geestelike leiers in die wêreld, maak vir hulle ‘n eie magsposisie in mense oor mense.

2. Hierdie twee gesagsposisies gaan oor twee heeltemal verskillende maniere waarop regeer word deur twee heeltemal verskillend persone.

Die regterhand van God is die gesag om self God te wees en self as God oor die kerk en die wêreld te regeer. Die stoel van Moses is glad nie iets wat die Bybel openbaar of leer nie. Daar is nie in die Bybel iets soos die stoel van Moses nie. Dit is mens gemaakte geestelike magte oor mense.

Jesus Christus openbaar in Matteus 22 dat Hy die Seun van Dawid is, maar ook die Seun van God, volgens die Dawidsbelofte dat die Christus Dawid en God die Vader se Seun sal wees. In die Dawidsbelofte. (2 Sam.7: 11 –) Jesus Christus sit nooit op Moses se stoel nie. Hy het Hom nie deur die Jode op hierdie stoel; laat sit, al wou sy eie dissipels, die volk en die Fariseërs die Christus op hierdie stoel gesit het. Net so sit niemand anders as net Jesus Christus aan die regterhand van God die Vader nie. Geestelike leiers sit altyd net op die “ stoel van Moses.”

3. Hoe verskil hierdie twee regeringswyses en die twee koninkryke van mekaar?

Die apostel Petrus verkondig in Handeling 2 twee wat doen Jesus aan die regterhand van die Vader. Hy stel dit kort en kragtig. Jesus Christus is Here én Christus en Hy ontvang en stort die Heilige Gees uit oor die volk van God. Ontvang die Heilige Gees beteken Hy is die Here van die Abrahamsbelofte soos openbaar in Esegel 36 en Jeremia 31.

Die regering wat Christus van die Vader ontvang is om met sy heerskappy die kerk van die Here van hul sondes te reinig, hulle in God se liefde en genade te laat leef (Gee Gees in hulle), hulle van hul harte met afgodsdienste te bevry (hart van klip te verwyder) en hulle God uit liefde te laat gehoorsaam volgens sy wet. (nuwe hart en gees gee)

Dit is die manier waarop jy moet regeer as jy aan God die Vader se regterhand sit: jy moet hierdie onderneming van God in sy belofte self geldig vir die kerk.

Wan dan moet jy die Gees uitstort! Dit beteken jy moet hierdie geldige beloftes nou waar en deel van elkeen se lewe in die kerk maak. Dit is soos met Eskom. Jy moet eers die kraginstelling oprig en sorg dat dit werk en dan moet jy die krag voorsien en laat werk binne in elke huis.

Jesus is Christus en Here. Self Dawid se Seun en self God die Seun van die Vader wat God se belofte aan Abraham ontvang, geldig maak en uitstort, waar en deel van elke lid van God se volk maak. Dit is hoe regeer word aan die regterhand van God die Vader: die belofte moet ontvang en uitgestort word.

4. Hoe regeer hulle wat op Moses se stoel sit?

Ons moet net onthou daar is volgens God se Woord nie iets soos die stoel van Moses wat God instel en waardeur God regeer nie. Jesus Christus verwys moet hierdie benaming na wat Jeremia aantoon in die belofte van God: “Ek sal my wet in hul binneste gee, en dit op hul harte skryf. Ek sal vir hulle ‘n God wees en hulle sal vir My ‘n volk wees. Hulle sal nie meer elkeen sy medemens of sy broer leer en sê: “Ken die Here!” nie, want hulle almal sal My ken, van die kleinste tot die grootste onder hulle,” is die uitspraak van die Here. (Jer.31: 33, 34)

Hulle wat op Moses se stoel sit, maak soos die Here sê mense nie oor sy kerk sal regeer nie: hulle skep vir hulle ‘n magsgestel waarin hulle met hulle eie geestelike wette vir mense voorskryf wat God vir hulle sê om te doen. Hierdie is ‘n ander koninkryk as God se koninkryk.

Jesus openbaar die valsheid van hierdie magsposisie van geestelike leiers deur te stel dat ons mag nooit doen wat hierdie geestelike leiers doen nie. En die rede daarvoor is dat hulle niks doen nie. Hulle praat net en doen nie wat hulle sê ander moet doen nie. (Mat. 23:3) Hulle doen niks maar wil net wys! Wat wys? Dat hulle so na aan God leef dat hulle God se mag, se lewe en persoon op aarde verteenwoordig vir ander mense. Daarom is hulle en nie God jou jou geestelike leier, jou geestelike leermeester en jou geestelike vader.

Hulle is soos die regeerders in ons parlement vandag. Hulle wil sit om te wys hulle het die mag en hulle sal sê wat ander moet doen, maar self niks doen nie. Hulle wys mag en oefen geestelike mag uit, maar gehoorsaam self God glad nie.

So verskil die heerskappy van Jesus wat Here en Christus is aan die regterhand van die Vader van die geestelike heerskappy van geestelike leiers!

Christus ontvang die belofte van die Heilige Gees van die Vader, deur sy lyding en opstanding as mens uit die dood uit en Hy stort hierdie Heilige Gees uit oor sy kerk: Hy reinig ons van sonde, sluit ons in sy liefde en genade in deur in en met ons te woon, neem ons hart van afgodsdienste weg en gee ons liefde vir God en sy wil.

Wat doen hulle wat op Moses se stoel sit? Hulle wys hulle verteenwoordig God se mag en daarom maak hulle geestelike wette wat ander mense moet onderhou, al hou hulle dit self nie. Hulle ontvang geen belofte van God nie en maak geen belofte van God vir enige iemand waar nie.

5. Wie het burgerskap in hierdie twee verskillende koninkryke?

In Christus se koninkryk is ouers en hul kinders deel van die Here Jesus se koninkryk. Dit beteken ouers en hul kinders het burgerskap van die koninkryk van die Here Jesus Christus. Dit is die krag van Petrus se aankondiging: "Want die belofte is bedoel vir julle, en ook julle kinders" (Hand2: 39) Die wat daar ver is, is hulle wat nie Israeliete is nie, soos Paulus dit uitwys: "Onthou dat julle in daardie tyd sonder Christus was, uitgesluit van die burgerskap van Israel en vreemdelinge ten opsigte van die verbondsbeloftes, sonder hoop en sonder God in die wêreld." (Efe. 2: 12) In die Here se koninkryk sal hulle en hul kinders wat ver was, nou ook burgerskap kry van die koninkryk van Jesus Christus die Here.

Christus maak hierdie verbondsbelofte vir ouers en hul kinders waar: Hy reinig ouers en hul kinders van hul sondes, nie net vir die grootmense nie; Hy gee sy liefde en genade binne in ouers en hul kinders, nie net vir grootmense nie; Hy neem ouers en kinders se verharde harte uit hul binneste en gee hulle 'n hart met liefde vir God en sy wet, nie net vir grootmense nie.

Kinders van gelowige ouers is nie onwettige immigrante, vreemdelinge en buitelanders in God se kerk nie. Hulle is nie sonder Christus sonder burgerskap van God se beloftes nie.

Kinders het burgerskap van Jesus Christus se koninkryk en deel in al die beloftes van sy koninkryk. Dit is soos kinders wat in 'n land gebore word. Ons doop vanoggend vir Aksel Lund. Sy ma het na Kanada geëmigreer en daar 'n burger geword. Hy is as burger van Kanada gebore al is sy ma Afrikaans. Deur sy geboorte

van 'n ma wat burgerskap het, het hy burgerskap gekry. Want kinders van ouers kry dieselfde burgerskap as hul ouers. Daarom deel Aksel in al die beloftes wat Kanada vir hom inhou en is by nie meer deel van die belofteloosheid van Suid Afrika nie.

6. Wie het burgerskap in die koninkryk van die Fariseërs wat op die troon van Moses sit?

Dit wys in die wyse waarop Fariseërs mense gedoop het. Hulle het ook 'n spesiale waterritueel gehad om te wys hulle is rein. Hulle het nooit kinders met hierdie ritueel gedoop nie. Net mense wat geglo het wat die Fariseërs met hulle lewe gewys het en hulle geestelike wette aanvaar en uitgevoer het, het hulle gedoop. Net mense wat hulle aas geestelike leiers aanvaar het en hulle rabbi, leermeester en vader genoem het, kon die teken ontvang hulle is rein.

Kinders kan nie doen wat geestelike leiers van hulle volgelinge verwag nie. Kinders sien nie mag wat mense uitbeeld en wys nie. Kinders kyk of hulle liefde kan raaksien. Kinders sukkel om die gewone wette en regulasies van die lewe en hoor en luister glad nie na snaakse geestelike wette nie. Hulle gee liefde en is stout. Hulle sien en hoor nie die mag van die stoel van Moses nie en daarom kan hulle nie as dissipels van die koninkryk van geestelike leiers gedoop word nie.

Dit is net groot mense wat mag sien wat geestelikes wys en net groot mense kry daarop burgerskap van alle geestelike koninkryke waar eiers in magsposisies sit wat hulle vir hulself geskep het, maar nie 'n gesagsposisie is wat God geskep het nie.

Christus maak kinders deel van sy koninkryk volgens die openbaring van die beloftes van God in Jer. 31:34 "Hulle sal nie meer elkeen sy medemens of sy broer leer en sê: Ken die Here!" nie. Want hulle almal sal My ken, van die kleinste tot die grootste onder hulle," is die uitspraak van die Here.."

Van die kleinste af is almal burgers van Christus se koninkryk en deel in al die beloftes wat sy koninkryk inhou. Net soos Aksel deel is van al die beloftes wat Kanada vir hom inhou omdat hy as Kanadees gebore is. Aksel is nie en kan nie 'n vreemdeling en bywoner, 'n buitelanders en onwettige immigrant wees wat geen deel het aan die beloftes van God nie. Hy is medeburger van die huisgesin van God.

Daarom gee ons aan hom die teken van die koninkryk van Jesus Christus die Here om te dra vir die res van sy lewe: die doop in die Naam van die Vader en die Seun en die Heilige Gees. Die doop in die Naam van die Vader bevestig God die Vader is sy Vader; die doop in die Naam van die Seun bevestig Hy is ingesluit in Christus en die doop in die Naam van die Heilige Gees bevestig dat die Heilige Gees al god se beloftes seëninge in sy lewe sal maak. (Efe. 1: 1 – 14)

7. Die burgerskap van ons kinders van die koninkryk van Christus plaas op ons as ouers die verpligting om hulle so te aanvaar en so groot te maak – as burgers van die koninkryk van God.

Ons moet hulle so aanspreek en so hanteer. Daarom moet ons vir hulle van kleinsaf sê wanneer hulle iets verkeerd doen, dat die Here hulle van wat hulle gedoen het, gereinig het. Ons moet vir hulle sê dat hulle vir God heilig en reg bly, al is hulle stout

en ons moet dit vir en saam met hulle glo. Ons moet wag vir God om wanneer hulle hardekwas word dat God hulle harde hart sal weg vat soos Hy ook aan kinders belooft het en wanneer hulle selfsugtig is vir hulle kan vertroos dat God hulle weer liefde in hul harte sal gee. Ons moet vir hulle verseker dat God al sy beloftes aan hulle sal vervul want dit is hoe Jesus Christus hulle Here is en hulle regeer.

Om hulle só as medeburgers van God se koninkryk te aanvaar en saam met hulle te leef, is totaal iets anders as wat die geestelikes van vandag van ouers teenoor hulle kinders verwag.

Hulle verwag dat ouers hulle kinders se rabbi's, leermeesters en geestelike vaders en moeders sal wees. Dit beteken hulle moet God se mag vir hul kinders wys en dan vir kinders namens God sê wat hulle moet doen. Vandag word dit so gedoen. Ouers moet God in hulle lewe innooi en Jesus koning van hulle lewe maak. Dan moet hulle Jesus in hulle lewe vir hul kinders wys en hulle kinders aan al die geestelike wette onderwerp hoe om soos Jesus te lyk en te wees.

Die ouers moet dit met hul kinders doen, want die ouers is deel van die koninkryk van die geestelike leiers wat in die kerke op die stoel van Moses sit. Vandag noem hierdie geestelikes hulle self "die leiers," "die mentors", die "rolmodelle en voorbeelde", "geestelike afrigters", "bestuurders" en "direkteure."

Hierdie geestelikes maak jou dan volgelinge van leiers, menti van mentors, nabootsers van voorbeelde, dissipels van afrigters, werkers van bestuurders en klerke van direkteure. En wat die geestelikes vir die ouers is en met hulle doen, moet die ouers met hul kinders doen.

Dit is hierdie stoel van Moses wat die Here in sy koninkryk weggevat het in die belofte: "Hulle sal nie meer elkeen sy medemens of sy broer leer en sê: Ken die Here!" nie. Want hulle almal sal My ken, van die kleinste tot die grootste onder hulle," is die uitspraak van die Here."

8. Dit is uit hierdie geestelikheid dat die doop van ons kinders as burgers van Jesus Christus se koninkryk verdag gemaak word.

In hierdie geestelikheid is kinders bywoners en vreemdelinge ten opsigte van God se belofte omdat hulle nog ver van God af sou wees (Efe. 2: 12) en nie 'n ware dissipel van God se koninkryk kan wees nie. Hulle moet eers leiers, mentors, instruksies en rolmodelle kry en aanvaar, die mag van God in hulle raaksien en hulle geestelike wette aanvaar. Kinders moet eers bekeerdes, godvervuldes, dissipels, menti, nabootsers, geestelike werkers en klerke word voor hulle burgerskap in hierdie geestelike ryke kan kry.

En dan eers kan hulle 'n rituele wassing kry om te wys nou het hulle burgerskap gekry.

So wil hulle ons kinders wat burgers van God se koninkryk is, bywoners en buitelanders van die beloftes van God maak. Met soos die regering dit met ons as Afrikaanse gemeenskap doen: ons en ons kinders is gebore landsburgers, maar het nie meer deel van die beloftes en regte wat hierdie land vir sy burgers inhou nie. Ons

word as vreemdelinge hanteer terwyl vreemdelinge en bywoners as burgers hanteer word.

Ons mag nie dat ons kinders gedegradeer word tot bywoners in Jesus Christus se koninkryk nie, deur geestelikes wat hulle self as ons leiers aangestel het nie. Jesus is Here en Christus van die kleinste tot die grootste in sy ryk.

Kom ons spreek ons kinders aan as mede-huisgenote en sê vir hulle: Christus het vir jou al God se beloftes ontvang en stort dit oor jou uit, jy leef in God se liefde en jou liefde is vir God heilig.

9. Hoekom skroom ons ouers van hierdie gesprekke?

Ons kan twee redes aanwys.

Hulle voel aan dat die kerk hulle vir hul kinders rabbi's, leermeesters en geestelike vaders en moeders wil laat wees, en hulle wil nie dit vir hulle kinders wees nie. Daarom voel hulle ook dat hulle hul kinders teen die kerk wat hulle ken moet beskerm.

Die tweede is dat ouers self van die kerk van die Here vervreem is en hulself sien as bywoners en vreemdelinge van die beloftes van God, en daarom hulle kinders nie sien as deel van die koninkryk van Jesus Christus nie.

Kom ons neem ons en ons kinders se burgerskap van die koninkryk van Jesus Christus die Here op en leef in die beloftes wat dit vir ons inhou. Ons is nie God se bywoners nie. Ook nie Aksel nie.

Kom ons gee aan Aksel die teken dat hy 'n burger is van die koninkryk van Jesus Christus die Here. Kom ons leef saam met hom as lid van die huisgesin van God en medeburger van die heiliges. (Efe.2: 19)

Kom ons doop Aksel.